

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 16 april 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Område med frihet, säkerhet och rättvisa — Biometriskt pass — Biometrisk data — Förordning (EG) nr 2252/2004 — Artikel 1.3 — Artikel 4.3 — Användning av insamlade uppgifter för andra syften än utfärdande av pass och resehandlingar — Upprättande och användning av databaser innehållande biometrisk data — Lagstadgade garantier — Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna — Artiklarna 7 och 8 — Direktiv 95/46/EG — Artiklarna 6 och 7 — Rätt till respekt för privatlivet — Rätt till skydd av personuppgifter — Tillämpning på identitetskort”

I de förenade målen C-446/12–C-449/12,

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Raad van State (Nederländerna), av den 28 september 2012, som inkom till domstolen den 3 oktober 2012 (C-446/12), den 5 oktober 2012 (C-447/12) respektive den 8 oktober 2012 (C-448/12 och C-449/12) i målen

W.P. Willems (C-446/12)

mot

Burgemeester van Nuth,

och

H.J. Kooistra (C-447/12)

mot

Burgemeester van Skarsterlân,

och

M. Roest (C-448/12)

mot

Burgemeester van Amsterdam,

och

L.J.A. van Luijk (C-449/12)

* Rättegångsspråk: nederländska.

mot

Burgemeester van Den Haag,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna K. Jürimäe, J. Malenovský (referent), M. Safjan och A. Prechal,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 november 2014,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- W.P. Willems, för egen räkning,
- H.J. Kooistra, för egen räkning,
- M. Roest och L.J.A. van Luijk, genom J. Hemelaar, advocaat,
- Nederländernas regering, genom J. Langer, M. Bulterman och H. Stergiou, samtliga i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom F.X. Bréchet, i egenskap av ombud,
- Schweiz regering, genom D. Klingele, i egenskap av ombud,
- Europaparlamentet, genom P. Schonard och R. van de Westelaken, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska unionens råd, genom E. Sitbon, I. Gurov och K. Michoel, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom B. Martenczuk och G. Wils, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 1.3 och 4.3 i rådets förordning (EG) nr 2252/2004 av den 13 december 2004 om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna (EUT L 385, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 444/2009 av den 6 maj 2009 (EUT L 142, s. 1, och rättelse i EUT L 188, s. 127) (nedan kallad förordning nr 2252/2004).

- 2 Respektive begäran har framställts i mål mellan å ena sidan W.P. Willems, H.J. Kooistra, M. Roest och L. J. A. van Luijk och å andra sidan Burgemeester van Nuth, Burgemeester van Skarsterlân, Burgemeester van Amsterdam respektive Burgemeester van Den Haag (nedan kallade borgmästarna). Målen rör borgmästarnas vägran att utfärda pass (C-446/12, C-448/12 et C-449/12) eller identitetskort (C-447/12) om inte klagandenas biometriska uppgifter samtidigt registrerades.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Enligt artikel 6.1 b första meningen i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, s. 31) är medlemsstaterna skyldiga att föreskriva att personuppgifter ska samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål, och att senare behandling inte får ske på ett sätt som är oförenligt med dessa ändamål. Enligt punkt 1 c i samma artikel ska uppgifterna vara adekvata och relevanta och får inte omfatta mer än vad som är nödvändigt med hänsyn till de ändamål för vilka de har samlats in och för vilka de senare behandlas.
- 4 I artikel 7 c, e och f i direktiv 95/46 föreskrivs att personuppgifter endast får behandlas om behandlingen är nödvändig ”för att fullgöra en rättslig förpliktelse som åvilar den registeransvarige” eller ”för att utföra en arbetsuppgift av allmänt intresse eller som är ett led i myndighetsutövning som utförs av den registeransvarige eller tredje man till vilken uppgifterna har lämnats ut” eller ”för ändamål som rör berättigade intressen hos den registeransvarige eller hos den eller de tredje män till vilka uppgifterna har lämnats ut, utom när sådana intressen uppvägs av den registrerades intressen eller dennes grundläggande fri- och rättigheter som kräver skydd under artikel 1.1”.
- 5 I artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, s. 77) föreskrivs följande:
- ”Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna för kontroll av resehandlingar vid de nationella gränserna skall alla unionsmedborgare med giltigt identitetskort eller pass och deras familjemedlemmar, som inte är medborgare i en medlemsstat, och som har giltigt pass, ha rätt att lämna en medlemsstats territorium för att resa till en annan medlemsstat.”
- 6 I artikel 5.1 i direktiv 2004/38 föreskrivs följande:
- ”Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna för kontroll av resehandlingar vid de nationella gränserna skall medlemsstaterna tillåta unionsmedborgare att resa in på deras territorium med ett giltigt identitetskort eller pass och tillåta familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat att resa in på deras territorium med ett giltigt pass.”
- 7 I artikel 1.2 och 1.3 i förordning nr 2252/2004 föreskrivs följande:
- ”2. Passen och resehandlingarna ska innefatta ett mycket säkert lagringsmedium, som ska innehålla en ansiktsbild. Medlemsstaterna ska också låta två platta fingeravtryck i interoperabla format ingå. Uppgifterna ska säkras, och lagringsmediet ska ha tillräcklig kapacitet och möjlighet att garantera uppgifternas integritet, autenticitet och sekretess.

...

3. Denna förordning är tillämplig på pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna. Den är inte tillämplig på identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare eller på provisoriska pass och resehandlingar med en giltighetstid på högst tolv månader.”

8 Artikel 4.3 första stycket i förordning nr 2252/2004 har följande lydelse:

”Biometriska uppgifter ska samlas in och lagras i lagringsmediet för pass och resehandlingar i syfte att utfärda sådana handlingar. Vid tillämpningen av denna förordning får de biometriska kännetecknen i pass och resehandlingar endast användas för att kontrollera

- a) passets eller resehandlingens autenticitet,
- b) innehavarens identitet genom direkt tillgängliga jämförbara kännetecken, när uppvisande av pass eller resehandling krävs enligt lag.”

9 I skäl 5 i förordning nr 444/2009, genom vilken förordning nr 2252/2004 ändrades, anges följande:

”Förordning [nr 2252/2004] föreskriver att biometriska uppgifter ska samlas in och lagras i lagringsmediet för pass och resehandlingar med syftet att utfärda sådana handlingar. Detta påverkar inte någon annan användning eller lagring av dessa uppgifter i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning. Förordning [nr 2252/2004] utgör inte en rättslig grund för att skapa eller upprätthålla databaser för lagring av dessa uppgifter i medlemsstaterna; denna fråga omfattas nämligen helt och hållet av den nationella lagstiftningen.”

Nederländsk rätt

10 I artikel 2.1 a i lagen om fastställande av bestämmelser om utfärdande av resehandlingar passlagen (Rijkswet houdende het stellen van regelen betreffende de verstrekking van reisdocumenten), av den 26 september 1991 (Stb. 1991, nr 498) (nedan kallad passlagen) anges att ett nationellt pass är en av de resehandlingar som utfärdas av Konungariket Nederländerna.

11 Enligt artikel 2.2 i passlagen utgör det nederländska identitetskortet en resehandling för den europeiska delen av Konungariket Nederländerna och är giltigt i de länder som är parter i Europeiska konventionen om personers rörlighet mellan Europarådets medlemsstater som upprättades i Paris den 13 december 1957.

12 I artikel 3.3 i passlagen, i den lydelse som var gällande vid tidpunkten för omständigheterna i de nationella målen, föreskrivs att en resehandling ska innehålla en ansiktsbild, två fingeravtryck och innehavarens namnteckning. Enligt artikel 3.8 i passlagen ska de myndigheter som är behöriga för utfärdande föra ett register över uppgifter angående utfärdade resehandlingar.

13 I artikel 65.1 och 65.2 i passlagen, i den lydelse som var gällande vid tidpunkten för omständigheterna i de nationella målen, föreskrevs följande:

”1. Den myndighet som utfärdar resehandlingen ska i ett sådant register som avses i artikel 3.8 andra meningen spara

- a. de i artikel 3.3 åsyftade fingeravtrycken
- b. två andra fingeravtryck, som anges av ansvarig minister, från den person som ansöker om en resehandling.

2. De uppgifter som avses i punkt 1 ska endast lämnas ut till myndigheter, organ och personer som har i uppdrag att genomföra denna lag, i den mån de behöver uppgifterna för genomförandet.”

- 14 I passlagen finns också artiklarna 4a och 4b men dessa hade inte börjat gälla vid tidpunkten för omständigheterna i de nationella målen, eftersom det krävdes en kunglig förordning för att de skulle träda i kraft. I artikel 4a i passlagen föreskrevs att en minister ska föra ett centralt register över resehandlingar i vilken uppgifter avseende resehandlingarna ska bevaras. Detta centrala register ska innehålla de uppgifter som avses i artikel 3 i nämnda lag och två andra fingeravtryck än de som finns med i resehandlingen från den person som ansöker om en resehandling, i enlighet med artikel 3.3 i lagen. I artikel 4b i passlagen gavs förtydliganden angående när de uppgifter som lagrats i registret kunde lämnas ut till andra institutioner, organ eller personer, bland annat i syfte att identifiera offer vid katastrofer och olyckor, för avslöjande av brott eller lagföring för brott, och för att genomföra en utredning av handlingar som utgör ett hot mot statens säkerhet.
- 15 Artiklarna 3, 4a, 4b och 65 i passlagen har ändrats med verkan från och med den 20 januari 2014. Artikel 3.9 i passlagen, som infördes genom denna lagändring, innebär att fingeravtrycken endast ska sparas under den tid förfarandet för ansökan och utfärdande av passet pågår, det vill säga fram till och med den tidpunkt då passet har utfärdats till innehavaren. Efter det att det nya passet har utfärdats raderas fingeravtrycken. Artiklarna 4a och 4b i passlagen har ändrats så att de inte längre föreskriver någon central lagring och utlämnande till utomstående av de registrerade fingeravtrycken. Artikel 65.1 och 65.2 i lagen har upphävts och ersatts av ovannämnda artikel 3.9.

Målen vid den nationella domstolen och tolknings- och giltighetsfrågorna

- 16 W.P. Willems, M. Roest och L. J. A. van Luijk hade inkommit med var sin ansökan om pass. Respektive borgmästare avtog dessa ansökningar, eftersom de sökande hade vägrat att lämna fingeravtryck. H.J. Kooistra hade inkommit med en ansökan om utfärdande av ett nederländskt identitetskort, och även denna ansökan avtog, med motiveringen att han hade vägrat att lämna fingeravtryck och inkomma med en ansiktsbild.
- 17 Klagandena i de nationella målen vägrade att inkomma med dessa biometriska uppgifter med motiveringen att insamlandet och lagrandet av dessa uppgifter utgör en allvarlig kränkning av deras fysiska integritet och deras rätt till skydd för privatlivet.
- 18 Enligt klagandena i de nationella målen uppkommer denna kränkning framför allt genom att dessa uppgifter lagras i tre separata lagringsmedier. Dessa uppgifter lagras nämligen inte endast i det lagringsmedium som passet och det nederländska identitetskortet innefattar, utan även i en decentraliserad databas. Dessutom ökar riskerna för dessa uppgifters säkerhet av att passlagen föreskriver att de kommunala decentraliserade databaserna på sikt ska sammanföras i en centraliserad databas.
- 19 Dessutom finns det inga bestämmelser som klart anger vilka personer som kommer att ha tillgång till de biometriska uppgifterna, varför klagandena i de nationella målen skulle förlora kontrollen över dessa uppgifter.
- 20 Klagandena i de nationella målen har vidare anfört att myndigheterna i framtiden kan komma att använda de biometriska uppgifterna i andra syften än dem för vilka klagandena lämnat dem. I synnerhet skulle lagringen av dessa uppgifter i en databas kunna användas i rättsliga syften och av underrättelse- och säkerhetstjänsten. Av förordning nr 2252/2004 framgår dock att vid tillämpningen av denna förordning får biometriska uppgifter, såsom fingeravtryck, endast användas för att kontrollera handlingens autenticitet eller innehavarens identitet. En sådan annan användning skulle även strida mot de grundläggande rättigheterna.

- 21 Efter det att respektive överklagande av borgmästarnas avslag hade ogillats i första instans, överklagade klagandena i de nationella målen till Raad van State.
- 22 Raad van State frågar sig för det första huruvida, i målet C-447/12, det nederländska identitetskortet faller inom tillämpningsområdet för förordning nr 2252/2004. Enligt Raad van State framgår det härvidlag av unionsrättens bestämmelser om fri rörlighet för personer att ett identitetskort även är en resehandling inom Europeiska unionen och att det är möjligt att resa utanför unionen med detta identitetskort, närmare bestämt till unionens kandidatländer. Det kan dessutom inte uteslutas att artikel 1.3 i nämnda förordning kan förstås så, att begreppet identitetskort i den mening som avses i denna bestämmelse, ska läsas tillsammans med formuleringen ”med en giltighetstid på högst tolv månader” i samma bestämmelse. Det nederländska identitetskortet har en giltighetstid på fem år.
- 23 Raad van State har angett att utgången i de nationella målen beror på huruvida den av klagandena åberopade grunden att det inte klart framgår i vilka syften de uppgifter som samlats in för utfärdande av ett pass eller en resehandling kan komma att användas i framtiden.
- 24 Slutligen har Raad van State frågat sig om det av förordning nr 2252/2004 följer att det måste säkerställas genom lag, det vill säga en tvingande och generellt tillämplig bestämmelse, att de biometriska uppgifter som samlats in med stöd av denna förordning inte får användas i andra syften än dem som föreskrivs i denna förordning.
- 25 Mot denna bakgrund beslutade Raad van State att vilandeförklara målen och ställa två frågor till domstolen i målen C-446/12, C-448/12 och C-449/12 och tre frågor i mål C-447/12.
- 26 Fråga 1 i målen C-446/12, C-448/12 och C-449/12 samt fråga 2 i mål C-447/12 gällde giltigheten av artikel 1.2 i förordning nr 2252/2004. De motsvarade den giltighetsfråga som låg till grund för domen Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670).
- 27 Efter det att sistnämnda dom meddelats drog Raad van State tillbaka de giltighetsfrågor som nämns i föregående punkt.
- 28 Raad van State vidhöll dock fråga 1 i mål C-447/12, som har följande lydelse:
- ”Ska artikel 1.3 i rådets förordning [nr 2252/2004] tolkas så, att förordningen inte är tillämplig på identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare, såsom de nederländska identitetskorten, oavsett giltighetstiden för dessa och oavsett möjligheterna att använda dem som resehandlingar?”
- 29 Dessutom vidhöll Raad van State fråga 2 i målen C-446/12, C-448/12 och C-449/12, samt fråga 3 i mål C-447/12, vilka är identiska och har följande lydelse:
- ”... [S]ka artikel 4.3 i förordning [nr 2252/2004], mot bakgrund av artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [(nedan kallad stadgan)], artikel 8.2 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 och artikel 7 f i direktiv [95/46], jämförda med artikel 6.1 b i samma direktiv, tolkas så, att medlemsstaterna för att genomföra förordningen är skyldiga att genom lag säkerställa att de biometriska uppgifter som har samlats in och lagrats med stöd av förordningen inte får samlas in, behandlas och användas för andra ändamål än för utfärdande av den aktuella handlingen?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Fråga 1 i mål C-447/12

- 30 Den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet i huruvida artikel 1.3 i förordning nr 2252/2004 ska tolkas så, att denna förordning inte är tillämplig på identitetskort som en medlemsstat utfärdar till sina medborgare, såsom de nederländska identitetskorten, oavsett giltighetstiden för dessa och oavsett möjligheterna att använda dem som resehandlingar vid resor utanför denna stat.
- 31 Enligt artikel 1.3 andra meningen i förordning nr 2252/2004 är förordningen inte tillämplig på identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare eller på provisoriska pass och resehandlingar med en giltighetstid på högst tolv månader.
- 32 Domstolen ska för det första undersöka huruvida tillämpningsområdet för förordning nr 2252/2004 varierar beroende på ett identitetskorts giltighetstid.
- 33 Av artikel 1.3 andra meningen i förordning nr 2252/2004 framgår att denna bestämmelse begränsar förordningens tillämpningsområde genom att utesluta två kategorier av handlingar från detta tillämpningsområde. Dessa två kategorier av handlingar i texten förenas med konjunktionen ”eller” och de ska därför anses utgöra två distinkta kategorier.
- 34 Denna slutsats stöds av omständigheten att i flera språkversioner av artikel 1.3 andra meningen i förordning nr 2252/2004 omfattas en av de kategorier av handlingar som nämns i föregående punkt – närmare bestämt identitetskort som medlemsstaterna utfärdar – inte av orden ”provisoriska” och ”med en giltighetstid på högst tolv månader”. Detta gäller bland annat den engelska språkversionen (”temporary passports and travel documents having a validity of 12 months or less”), den tyska språkversionen (”vorläufige Pässe und Reisedokumente mit einer Gültigkeitsdauer von zwölf Monaten oder weniger”) och den nederländska språkversionen (”tijdelijke paspoorten en reisdocumenten die een geldigheidsduur van 12 maanden of minder hebben”).
- 35 Mot denna bakgrund finner domstolen att orden ”provisoriska” och ”med en giltighetstid på högst tolv månader” inte avser identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare.
- 36 Det följer således av ordalydelsen i artikel 1.3 i förordning nr 2252/2004 att denna förordning inte är tillämplig på identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare, oavsett om de är tillfälliga eller inte, och oberoende av deras giltighetstid.
- 37 Denna slutsats har för övrigt stöd i förarbetena till förordning nr 2252/2004. Av bland annat artikel 1.3 i utkastet till rådets förordning om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna (rådets dokument nr 11489 av den 26 juli 2004) framgår att förordningen är tillämplig ”på pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna och som har en giltighetstid på minst 12 månader. Den är inte tillämplig på identitetskort som utfärdas av medlemsstaterna till deras medborgare”.
- 38 För det andra ska domstolen undersöka huruvida den omständigheten att ett identitetskort, såsom det nederländska identitetskortet, kan användas vid resor inom unionen och till vissa tredje stater kan medföra att det ska anses omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 2252/2004.
- 39 Ett identitetskort, såsom det nederländska identitetskortet, kan förvisso användas för att identifiera dess innehavare vad gäller de tredje stater som ingått bilaterala avtal med den aktuella medlemsstaten, samt, i enlighet med artiklarna 4 och 5 i direktiv 2004/38, vid resor mellan flera medlemsstater.

- 40 Av ordalydelsen i artikel 1.3 andra meningen i förordning nr 2252/2004, tolkad med beaktande av övervägandena i punkterna 32–37 i förevarande dom, framgår emellertid att unionslagstiftaren uttryckligen valt att utesluta identitetskort som utfärdas av medlemsstaterna till deras medborgare från förordningens tillämpningsområde.
- 41 Den omständigheten att ett identitetskort, såsom det nederländska identitetskortet, kan användas vid resor inom unionen och till vissa tredje stater medför följaktligen inte att det ska anses omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 2252/2004.
- 42 Mot denna bakgrund ska den ställda frågan besvaras enligt följande: Artikel 1.3 i förordning nr 2252/2004 ska tolkas så, att denna förordning inte är tillämplig på identitetskort som en medlemsstat utfärdar till sina medborgare, såsom de nederländska identitetskorten, oavsett giltighetstiden för dessa och oavsett möjligheterna att använda dem som resehandlingar vid resor utanför denna stat.

Fråga 2 i målen C-446/12, C-448/12 och C-449/12 samt fråga 3 i mål C-447/12

- 43 Den nationella domstolen har ställt dessa frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 4.3 i förordning nr 2252/2004, jämförd med artiklarna 6 och 7 i direktiv 95/46 och artiklarna 7 och 8 i stadgan, ska tolkas så, att medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa att de biometriska uppgifter som har samlats in och lagrats med stöd av nämnda förordning inte samlas in, behandlas och används för andra ändamål än för utfärdande av pass eller resehandlingar.
- 44 Domstolen påpekar inledningsvis att med beaktande av det svar som gavs fråga 1 i mål C-447/12 finns det endast anledning att pröva de frågor som ställts avseende målen C-446/12, C-448/12 och C-449/12.
- 45 Enligt artikel 4.3 i förordning nr 2252/2004 ska biometriska uppgifter ”samlas in” och ”lagras” i det lagringsmedium som är integrerat i pass och resehandlingar i syfte att utfärda sådana handlingar. Vad gäller ”användningen” av nämnda uppgifter föreskrivs i denna bestämmelse att de vid tillämpningen av denna förordning endast får användas för att kontrollera passets eller resehandlingens autenticitet, eller innehavarens identitet, när uppvisande av pass eller resehandling krävs enligt lag.
- 46 Domstolen har redan funnit, i domen Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670), att användningen och lagringen av biometriska uppgifter i de syften som anges i artikel 4.3 i nämnda förordning är förenliga med kraven i artiklarna 7 och 8 i stadgan.
- 47 Vad gäller all annan användning och lagring av dessa uppgifter framgår det av artikel 4.3 i förordning nr 2252/2004, vilken endast behandlar nämnda uppgifter ”vid tillämpningen av denna förordning”, jämförd med skäl 5 i förordning nr 444/2009, vilken ändrade förordning nr 2252/2004, att en sådan användning och lagring av uppgifter inte regleras i sistnämnda förordning. I nämnda skäl anges det nämligen att förordning nr 2252/2004 ska tillämpas utan att detta påverkar annan användning eller lagring av dessa uppgifter i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning och att förordningen inte utgör en rättslig grund för att skapa eller upprätthålla databaser för lagring av dessa uppgifter i medlemsstaterna. Denna fråga omfattas nämligen helt och hållet av medlemsstaternas exklusiva behörighet.
- 48 Av detta följer bland annat att förordning nr 2252/2004 inte tvingar en medlemsstat att i sin lagstiftning säkerställa att de biometriska uppgifterna inte används eller lagras för andra ändamål än dem som avses i artikel 4.3 i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, punkt 61).

- 49 Vad därefter gäller artiklarna 7 och 8 i stadgan framgår det av domstolens praxis att de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan måste iakttas när en nationell lagstiftning omfattas av unionsrättens tillämpningsområde. Är unionsrätten tillämplig innebär detta med andra ord att de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan är tillämpliga (dom Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punkterna 20 och 22, och dom Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punkterna 71–73).
- 50 Eftersom förordning nr 2252/2004 inte är tillämplig i föreliggande fall saknas anledning att kontrollera huruvida det är förenligt med nämnda artiklar i stadgan att lagra och använda biometriska uppgifter i andra syften än dem som anges i artikel 4.3 i förordningen.
- 51 Föregående överväganden påverkar inte en eventuell prövning, av de nationella domstolarna, av huruvida samtliga nationella åtgärder förknippade med användningen och lagringen av biometriska uppgifter är förenliga med den nationella lagstiftningen, och, i förekommande fall med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (se, för ett liknande resonemang, dom Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, punkt 62).
- 52 Vad slutligen gäller artiklarna 6 och 7 i direktiv 95/46 påpekar domstolen att Raad van State genom sina frågor begär tolkning av förordning nr 2252/2004 och endast av denna förordning. Eftersom det av föregående överväganden framgår att nämnda förordning inte är tillämplig i föreliggande fall saknas anledning att göra en fristående prövning av huruvida nämnda artiklar påverkar de nationella bestämmelserna rörande lagring och användning av biometriska uppgifter utanför tillämpningsområdet för förordning nr 2252/2004.
- 53 Mot denna bakgrund ska de ställda frågorna besvaras enligt följande: Artikel 4.3 i förordning nr 2252/2004 ska tolkas så, att medlemsstaterna inte är skyldiga att i sin lagstiftning säkerställa att de biometriska uppgifter som har samlats in och lagrats med stöd av nämnda förordning inte samlas in, behandlas och används för andra ändamål än för utfärdande av pass eller resehandlingar, eftersom denna aspekt inte omfattas av förordningens tillämpningsområde.

Rättegångskostnader

- 54 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i de nationella målen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) Artikel 1.3 i rådets förordning (EG) nr 2252/2004 av den 13 december 2004 om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 444/2009 av den 6 maj 2009, ska tolkas så, att denna förordning inte är tillämplig på identitetskort som en medlemsstat utfärdar till sina medborgare, såsom de nederländska identitetskorten, oavsett giltighetstiden för dessa och oavsett möjligheterna att använda dem som resehandlingar vid resor utanför denna stat.**
- 2) Artikel 4.3 i förordning nr 2252/2004, i dess lydelse enligt förordning nr 444/2009, ska tolkas så, att medlemsstaterna inte är skyldiga att i sin lagstiftning säkerställa att de biometriska uppgifter som har samlats in och lagrats med stöd av nämnda förordning inte samlas in, behandlas och används för andra ändamål än för utfärdande av pass eller resehandlingar, eftersom denna aspekt inte omfattas av förordningens tillämpningsområde.**

Underskrifter